

det. Jeg beklager, at der ikke foruden denne Lettelse ogsaa er blevet en Skærpelse, men ogsaa det har vi maattet se bort fra.

Vi har heller ikke været særlig glade ved Bestemmelsen i § 15 om, at Rugbrødsprisen sættes til 24 Øre pr. kg, men efter at jeg har hørt den ærede Ordførers Udtalelser, kan jeg med noget større Glædestemme derfor, nemlig hvis den Udtalelse bliver slaaet tilstrækkelig fast, at den Merpris, der skal betales af Forbrugerne for Rugbrødet, bliver Statens og ikke Mellemhandlerens. Nu er Prisen jo 83 Øre pr. 4 kg Brød, efter denne Bestemmelse i Loven her vil man komme op paa 96 Øre, Differencen er altsaa 13 Øre, og disse 13 Øre vil efter min Formening være lig 4 Kr. Forhøjelse pr. Td., og da der bruges ca. 200 000 Tdr. Korn om Maaneden, vil det betyde en Mindreudgift af 800 000 Kr. maanedlig. Disse 800 000 Kr. bør efter min Mening være Statskassens og ikke Mellemlødenes. Regner man 33 Brød af hver Tønde Rugmel, vil det sige, at for hver Krone en Sæk Mel forhøjes, skal hvert Brød forhøjes med 3 Øre pr. kg, hvilket svarer til en Forhøjelse af 4 Kr. pr. Td. Forhøjelsen pr. 4 kg Brød bliver 12 Øre, hvortil kommer den Øres Fortjeneste, som Forhandlerne skal have; dette dækker de 13 Øre. — Der er fremsat en Del Betæneligheder for det Tilfælde, at den finansielle Situation ikke skulde tilade at blive ved de 96 Øre. Jeg vil haabe, at disse finansielle Betæneligheder ikke vil holde Stik. Naar man ser paa de Oplysninger, der foreligger fra de seneste Dage, f. Eks. om Statsbane- og Toldindtægternes Stigning, kan man med god Grund sige, at den finansielle Situation peger hen imod, at man ikke kommer over det Tal. Kan det ikke slaa til, kunde jeg ønske, man vilde gaa den Vej at beskatte Krigsformuerne ret eftertrykkeligt. Jeg tror, det vilde være bedre at anvende en Del af disse let og hurtigt indtjente Penge til Nedsættelse af Brød- og Flæskepriserne end at omsætte dem i bedre Middage med Champagne og hvad der ellers hører til.

Jeg har hermed omtalt de Betæneligheder, Mindretallet har haft, men som vi ikke har omsat i Underændringsforslag. Men ud herover har vi ment det rigtigst at stille nogle Underændringsforslag, som jeg nu skal tillade mig at motivere.

I Flertallets Ændringsforslag § 2 er der en Bestemmelse, der siger, at hvis man besaar $\frac{1}{16}$ af sit under Plov værende

Areal med Brødkorn, saa slipper man for at afgive mere end det Brødkorn, man avler. Hvis man var gaaet frem efter det Forslag, som blev vedtaget af Folketinget, vilde man ikke have sluppet dermed, og vi mener ogsaa fra Mindretallets Side, at det er lovlig let sluppet. Vi ønsker derfor en Ændring indført, gaaende ud paa, at Tallet $\frac{1}{16}$ forandres til $\frac{1}{12}$. Derved vil det ikke alene blive saaledes, at en Del flere end ellers kommer til at levere noget til den Ordning af vore Brødforhold, som her er Tale om, men det vil ogsaa blive saaledes, at den Ombytningsmængde, der er til Raadighed, bliver mindre. Jeg skal derfor henstille til det høje Ting at følge os paa dette Punkt.

Hvad § 5 angaar, er vi gaaet med til, at der sættes en Mindstebetaling for det Korn, som afleveres, af 30 Kr. Men da der jo er Mulighed for, at den Gennemsnitspris, der skal betales, kan blive noget højere, har Mindretallet ment det rigtigst og fuldt forsvarligt, at der ogsaa sættes en Højestepris, og vi har ment, at denne passende kunde sættes til 32 Kr. Ogsaa dette Forslag skal jeg henstille til det høje Ting at stemme for.

Dernæst har vi til § 10 stillet et Underændringsforslag om, at Indenrigsministeren bemyndiges til at fastsætte en Højestepris for Vaarsæd. Naar vi har stillet dette Forslag, er Grunden den, at man i de 2 Aar, hvori vi har haft en Kornlov, har fastsat ikke alene en Pris for Brødkorn, men ogsaa for Vaarsæd. Man har endda sat Prisen for Vaarsæd 3 Kr. lavere end for Brødkorn. Og hvis man forudsætter, at den Pris, som i det frie Marked vil blive betalt, er højere end Prisen for Brødkorn, vil det atter sige en betydelig Forringelse for de daarligere Egne i Mod sætning til de tidligere Love, idet Forholdet er det, at paa de magre Egne, bl. a. i Jylland, har det ikke saa meget været den Pris, man har faaet for Kornet, man har beklaget sig over, som over Afsavnet. Det er saaledes for en Masse af disse Brugere, at de avler Straa, Grovfoder nok, men Kornet er det knapt med. Derfor har det været uheldigt for dem, at de har skullet afgive Korn de foregaaende Aar og ikke kunnet købe. I Aar kunde de maaske nok købe, men det kunde jo tænkes, at Prisen vilde ligge over den Pris, de faar for Rug, og derfor bør der fastsættes en Højestepris for Foraarskornet. Jeg husker endnu fra 1916—17, at man fra disse Egne sendte Deputationer til Indenrigsministeren for at bede